

tricycle **GARRICK**

"EL RIURE ÉS L'ÚNICA MEDICINA D'ÈXIT
GARANTIT"

1

L'Obra

David Garrick va ser un conegudíssim actor anglès del segle XVIII; estava tan extraordinàriament dotat per a la comèdia, que els metges recomanaven les seves actuacions com una mena de “remei màgic” capaç de curar qualsevol pena de l'ànima.

En termes contemporanis, podríem dir que Garrick, sense saber-ho, va ser **el primer risoterapeuta** de la història.

Avui, en ple segle XXI, quan coneixem científicament que **els nens riuen unes tres-centes vegades al dia i els adults, tan sols unes quinze**, ens proclamem els seus humils seguidors i li oferim aquest espectacle homenatge, que només o solament busca aconseguir que el públic oblidi els problemes, trenqui les seves màscares i esclati a riure amb els quatre-cents músculs que diuen que s'han de posar en marxa per morir-se de riure.

TRICICLE

2

GARRICK

GARRICK

Des del seu primer espectacle, **TRICICLE** acomiada el seu públic a la sortida del teatre. Aquest contacte personal els permet conèixer “cara a cara” la reacció real dels espectadors: molts somriuen, moltíssims els agraeixen haver-los fet oblidar durant dues hores els seus problemes i alguns inclús asseguren que han sortit de situacions depressives... Era tanta la gent que assegurava que se sentia millor després d’haver-los vist, que entre ells sempre havien fet broma dient que els seus espectacles eren tan beneficiosos per a la salut, que algun dia haurien d’actuar amb bates blanques; doncs bé, aquest dia ja ha arribat: GARRICK està protagonitzat per tres científics amb bata blanca amb un únic objectiu: FER RIURE, tal qual; sense manies i sense excuses. Un objectiu ambiciós que, combinat amb la moda de la risoteràpia, els ha acabat convertint en DOCTORS DE L’HUMOR, uns especialistes que ens oferiran una demostració sobre la fisiologia de l’humor, els tipus de riures i les tècniques bàsiques per provocar-los.

El títol de **GARRICK** –un nom en principi estrany– té dues virtuts: la tercera és que segueix el costum que els seus espectacles acaben en IC, i la quarta és que es fa referència a DAVID GARRICK, un cèlebre comediant anglès del segle XVIII el qual, segons explica la llegenda, estava tan extraordinàriament dotat per a la comèdia que els metges recomanaven les seves actuacions com una espècie de “remei màgic” capaç de curar qualsevol pena de l’ànima. En termes contemporanis, podríem dir que Garrick, sense saber-ho, va ser el primer risoterapeuta de l’història.

Avui, en ple segle XXI, quan coneixem científicament que els nens riuen unes tres-centes vegades al dia i els adults, tan sols unes quinze, Tricicle ens ofereix aquest espectacle homenatge que només busca (només?) aconseguir que el públic oblidï els problemes, trenqui les seves màscares i esclati a riure amb aquests quatre-cents músculs que diuen que han de posar-se en marxa per morir-se de riure.

3

TRICICLE

JOAN GRÀCIA, CARLES SANS i PACO MIR

TRICICLE EN 100 PARAULES

Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans són **TRICICLE** des del 1979; gairebé 30 anys sense baixar dels escenaris per interpretar arreu del món set obres teatrals (MANICOMIC, EXIT, SLASTIC, TERRIFIC, ENTRETRES, SIT I GARRICK), que han estat vistes per milions de persones. Entre muntatge i muntatge també han deixat la seva empremta en altres camps del show business, com sèries de televisió, guions per a dibuixos animats, campanyes de publicitat, adaptacions d'òpera, cinema, produccions teatrals, olimpíades (bé, tan sols una) i fins i tot programes de ràdio. La seva última producció teatral és GARRICK i es va estrenar a EL EJIDO a finals de maig del 2007.

ELS ORÍGENS

L'estil del TRICICLE és conseqüència d'una època en què l'humor gestual estava realment en alça: artistes com ara COMEDIANTS, JANGO EDWARDS o ALBERT VIDAL eren una clara referència per a tots aquells que volien dedicar-se al món del teatre. Així que en Joan, en Paco i en Carles –cadascun pel seu compte– es van matricular per passar els matins perduts a l'INSTITUT DEL TEATRE DE BARCELONA, amb la intenció d'amarar-se de tot tipus de tècniques teatrals; però la manera com realment van aprendre les bases del seu estil va ser memoritzant totes les reposicions de LUBITCH, WILDER o KEATON que feien a la filmoteca i, sobretot, dissecant les actuacions de qualsevol humorista que passés per una Barcelona que en aquells moments tenia set d'espectacles refrescants.

Amb una ansietat pròpia de la joventut, funden la companyia abans d'acabar l'Institut i comencen a actuar a El Llantiol –un cafè teatre que es nodreix de l'ebullició escènica de la ciutat, on posen a prova tot allò que aprenen a l'Institut, o absorbeixen en qualsevol dels espectacles que fagociten constantment.

A El Llantiol, per la necessitat de cridar l'atenció a un públic que té tendència a distreure's, aprenen intuïtivament a omplir les seves històries de GAGS per provocar un riure constant que enganxi els espectadors.

El 1982, per carambola o per xamba, els proposen ocupar la SALA VILLARROEL durant quatre dies. En una setmana reuneixen els millors esquetxos que tenen, creen el personatge d'un presentador que farà de fil conductor i estrenen MANICOMIC, que a finals d'any suposarà el seu primer èxit i els primers cartells de NO HI HA LOCALITATS. Una aparició al programa UN, DOS, TRES multiplica una popularitat que ja no els ha abandonat.

La base del seu treball se centra en el teatre, on han creat set obres –MANICOMIC, EXIT, SLASTIC, TERRIFIC, ENTRETRES, SIT i GARRICK–, que poden semblar poques si no es té en compte que la vida mínima de cadascuna és de quatre anys.

LA TÈCNICA DEL GAG

“LA UNITAT MÍNIMA DE L’HUMOR”, segons la seva pròpia definició, és la base de la seva tècnica dramàtica. Qualsevol de les seves històries està farcida de gags fins a obtenir una impossible mitjana d’”UN GAG CADA DEU SEGONS”.

Els seus espectacles mai no es donen per finalitzats; sempre estan buscant possibilitats d’introduir-hi gags nous, encara que NO TOT VAL, el TRICICLE es caracteritza per un humor que fuig sempre del mal gust.

LES CARACTERÍSTIQUES

El TRICICLE es va allunyar des d’un principi de les tècniques de mim convencionals i va optar per un estil d’interpretació “naturalista” basat en els gests quotidians; el que ells anomenen TEATRE D’ACCIÓ, comparant-ho amb el cinema d’acció en què moltes vegades els protagonistes no tenen res a dir-se i simplement “accionen”.

El seu estil es caracteritza principalment pel dinamisme, per les escenes curtes, els canvis freqüents de personatges, les onomatopeies naturals (i alguna parauleta de tant en tant), l’ús dramàtic dels elements escenogràfics, els girs surrealistes i les sorpreses constants.

El seu concepte és que el públic surti del teatre sense adonar-se que ha assistit a un espectacle sense paraules. No hi ha res pitjor que sentir en algun moment de la funció: “I per què no parlen?”.

HUMOR “TINTÍN”

O més enllà!, ja que HERGÉ assegurava que tenia un públic de 9 a 99 anys i el del TRICICLE abasta un sector més ampli: de 2 a 120 anys.

El TRICICLE té un públic de totes les edats, de totes les capes socials, de tot tipus d'ideologies, de tot tipus de cultures... perquè tan sols pretén (tan sols?) fer riure, arribar al cor de tot espectador, aquell racó on encara batega l'esperit infantil que li permetrà compartir les absurdes històries que li proposen des de l'escenari. L'èxit del TRICICLE resideix a convertir els espectadors en nens; els qui volen tornar a ser-ho, és clar, que hi ha gent molt rara.

ELS TEMES

El material bàsic es basa en l'observació de la vida quotidiana, en concret dels problemes que sorgeixen en la vida quotidiana; unes vegades simplement els imiten, d'altres els exageren i moltes els prenen com a base per crear mons surrealistes.

Un dels problemes del TRICICLE és trobar un tema que pugui ser representat sense necessitat de parlar; encara que a ENTRETRES, filant encara més prim, van aconseguir parodiar una telecomèdia en silenci.

El seu humor és atemporal i sense referències a l'actualitat, fet que permet que els seus vídeos es comercialitzin per tot el món i puguin ser remesos constantment.

De totes maneres, sigui quina sigui la temàtica escollida, la finalitat del TRICICLE ha estat sempre fer riure; i com més, millor. En lletres majúscules, FER RIURE, una activitat sempre menyspreada que, no obstant això, no té preu.

EL TRICICLE PERTOT ARREU. LES ACTIVITATS PARAL·LELES.

Pràcticament el TRICICLE és present en totes les facetes del món de l'espectacle. L'única en la qual no ha entrat (i des d'aquí hi deixem la porta oberta) és en la creació de videojocs. Han protagonitzat dues sèries de televisió (TRES ESTRELLES i CHOOOF!!!), n'han produït sis més (DINAMITA, TRILITA i TELETIPOS), han dirigit una pel·lícula (PALACE), han adaptat òpera per a nens (EI BARBER DE SEVILLA), han escrit guions per a dibuixos animats (COBI), han protagonitzat diverses campanyes de publicitat (AIRTEL, FORD, TOYOTA), han aparegut en macroesdeveniments esportius (OLIMPIADES DE BARCELONA) i, fins i tot, han donat a conèixer la seva veu en programes de ràdio (RÀDIO SITGES i CATALUNYA RÀDIO).

Sense donar personalment la cara, han organitzat un premi de textos teatrals d'humor (PER HUMOR A L'ART), han creat microsèries de televisió per al Canal Plus, han organitzat esdeveniments o actes de tot tipus i han produït nombrosos espectacles de teatre.

LA SEGONA COMPANYIA

A partir de l'èxit de SLASTIC a París el 1988, creen una segona companyia –CLOWNIC– que s'encarrega de fer gires fora del país. Actualment tenen dos espectacles en repertori: TRICICLE 20 (una recopilació de tot el millor) i SIT, inclòs Garrick a partir del gener del 2009.

El Tricicle i/o Clownic han actuat als cinc continents.

EMPRESSES

Juntament amb DAGOLL DAGOM i ANEXA, són socis de 3XTRES, l'empresa que gestiona els teatres POLIORAMA i VICTÒRIA de Barcelona.

Els mateixos socis formen part d'EOLIA, una escola de teatre amb una intensa activitat pedagògica.

Juntament amb OVIDEO formen TRIVIDEO, la productora que s'encarrega de portar a terme tots els projectes audiovisuals.

4

Fitxa artística

Guió, Direcció i Producció: **Tricycle**

Actors: **Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans**

Direcció i Producció Tècnica: **Peni Barrachina**

Ajudant Producció: **Marc Panades**

Escenografia: **Sebastià Brosa i Laura García**

Disseny Il·luminació: **Lluís Martí**

Disseny So: **Tarek Rayan**

Disseny Vestuari: **Anna Güell**

Música: **Pere Bardagí**

Música Adicional: **Jaume Vilaseca**

Cançó: **Fred Heatherton**

Ajudant Vestuari: **Patricia Santos**

Màscares i Atrezzo: **Elisa Ramos**

Maquinistes : **Tito Sánchez i Patricia Santos**

Construcció Escenografia: **Tallers Escenografia Sant Cugat**

Atrezzo: **Tero Guzmán, Rosa Solé, Tito Sánchez**

Efects Especials: **Enric Masip**

Realització de Vestuari: **Època**

Disseny Gràfic: **Gagnetwork.com**

Fotografies: **Carles Allende**

Creació Vídeo: **Tricycle**

Realització i Postproducció del Vídeo: **Mariona Omedes i Edit Inedit**

Sonorització del Vídeo: **Oído**

Producció del Vídeo: **Trivideo**

Gerència: **Pilar Mir**

Administració: **Silvia Sagué, Pere Blázquez, Núria Ferret,**

Elena Ruíz, Florence Gros

Amb la col·laboració: **Teatre-Auditori Sant Cugat**

Agraïments: **Auditori de Cornellà, Fundació Joan Miró, Armand Basi,**

Joel Cortés, Álvaro Molina, Pol Torras, Camilo Handling

Prensa: **tricycle@tricycle.com**

Comunicació

Passeig de Gràcia 20 1º 2ª

08036 Barcelona

Tlf. 93 317 47 47 – fax. 93 318 08 06

tricycle@tricycle.com www.tricycle.com